

У И М Е Н А Р О Д А

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија овога суда [REDACTED], као председника већа [REDACTED], као чланова већа, уз суделовање стручног сарадника [REDACTED], као записничара, у кривичном предмету оптуженог ЛАЗАРЕВИЋ МИЛАНА, из Ваљева, кога брани [REDACTED], адвокат из Београда, због три кривична дела убиства у покушају из чл.47 ст.2 тач.5 КЗ РС у вези са чл.19 КЗ СРЈ, кажњива по чл.47 ст.2 тач.6 КЗ РС, и неовлашћеног ношења ватреног оружја и експлозивних материја из чл.33 ст.2 у вези ст.1 Закона о оружју и муницији, у стицају, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду, и браниоца оптуженог, против пресуде Окружног суда у Београду бр.К.612/94 од 15.маја 1995.године, после одржане седнице већа у смислу чл.371 ЗКП, у присуству заменика Републичког јавног тужиоца [REDACTED] и браниоца оптуженог, а у одсуству оптуженог, дана 21.децембра 1995.године, донео је следећу

П Р Е С У Д У

ДЕЛИМИЧНО СЕ УВАЖАВА жалба Окружног јавног тужиоца у Београду, па се пресуда Окружног суда у Београду бр.К.612/94 од 15.маја 1995.године ПРЕИНАЧАВА у погледу одлуке о казни, тако што се оптуженом ЛАЗАРЕВИЋ МИЛАНУ за кривично дело убиства у покушају из чл.47 ст.2 тач.6 Кривичног закона Републике Србије у вези са чл.19 Кривичног закона СРЈ, за које је овом пресудом оглашен кривим, на основу чл.42 и 43 КЗ СРЈ, УТВРЂУЈЕ КАЗНА ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 9 (девет) година и 6 (шест) месеци, а за кривично дело неовлашћеног ношења ватреног оружја и експлозивних материја из чл.33 ст.2 у вези ст.1 Закона о оружју и муницији, за које је истом пресудом оглашен кривим, УТВРЂУЈЕ КАЗНА ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 1 (једне) године, и на основу чл.48 ст.1 и 2 тач.3 КЗ СРЈ оптужени ОСУЂУЈЕ НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 10 (десет) година, у коју му се, на основу чл.50 КЗ СРЈ, урачунава време проведено у притвору од 22.маја 1995.године, па надаље.

У осталом делу жалба Окружног јавног тужиоца у Београду, и у целости жалба браниоца оптуженог Лазаревић Стевана ОДБИЈАЈУ се као неосноване, и у непреиначеном делу првостепена пресуда ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Београду, побијаном пресудом, огласио је кривим оптуженог Лазаревић Милана, због кривичних дела:

- убиства у покушају из чл.47 ст.2 тач.6 Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) у вези са чл.19 Кривичног закона СРЈ (КЗ СРЈ), за које му је, на основу чл.42 и 43 КЗ СРЈ, утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) година, и

- неовлашћеног ношења ватреног оружја и експлозивних материја из чл.33 ст.2 у вези ст.1 Закона о оружју и муницији, за које му је, на основу чл.42 и 43 КЗ СРЈ, утврдио казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, и на основу чл.48 КЗ СРЈ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) месеци, у коју му је на основу чл.5о КЗ СРЈ, урачунао време проведено у притвору од 15.маја 1995.године, па надаље.

На основу чл.69 КЗ СРЈ оптуженом је изречена мера безбедности одузимања револвера марке "Мит-Весон", калибра 38 спец, бр.Ј-158867 и ручне бомбе М-57, са ознаком 175 СРВ 8615.

На основу чл.98 ст.1 у вези чл.95 Закона о кривичном поступку (ЗКП) обавезан је оптужени да на име трошкова кривичног поступка исплати овом суду износ од 65о динара, а на име паушала износ од 2оо динара, све то у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе Окружни јавни тужилац у Београду и бранилац оптуженог.

Окружни јавни тужилац у Београду жалбом побија првостепену пресуду због повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се пресуда преиначи, оптужени огласи кривим због три кривична дела убиства у покушају из чл.47 ст.2 тач.5 КЗ РС у вези са чл.19 КЗ СРЈ, кажњива по чл.47 ст.2 тач.6 КЗ РС, и кривично дело неовлашћеног ношења ватреног оружја и експлозивних материја из чл.33 ст.2 у вези ст.1 Закона о оружју и муницији, за која би му биле утврђене строже казне, и осуди на јединствену казну затвора у знатно дужем временском трајању.

Бранилац оптуженог жалбом побија првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног става и одлуке о казни, са предлогом да се, по одржаној седници већа у смислу чл.371 ЗКП, о којој би био обавештен са оптуженим, пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или преиначи у погледу дела из чл.47 ст.2 тач.6 КЗ РС у вези са чл.19 КЗ СРЈ, и оптужени, на основу чл.35о тач.2 ЗКП, ослободи оптужбе за то дело, или "преиначи у погледу правне квалификације дела и примене одговарајућег законског прописа", или преиначи у погледу одлуке о ка-

ни и оптуженом изрекне блажа казна.

Републички јавни тужилац, поднеском бр. Ктж. 1001/95 од 25. јула 1995. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог уважи, у ком случају жалба Окружног јавног тужиоца у Београду не би била актуелна, у противном - уколико жалба браниоца оптуженог не би била основана, да се жалба Окружног јавног тужиоца у Београду уважи у погледу висине изречене казне оптуженом.

Седници већа није присуствовао оптужени, а уредно је обавештен.

Присуство оптуженог није обезбеђено, јер ни веће, а ни председник већа, нису нашли да би то било целисходно (чл. 371 ст. 2 ЗКП).

На седници већа заменик Републичког јавног тужиоца остао је при садржини поднеска, а бранилац оптуженог при наводима и предлозима из жалбе.

Овај суд је размотрио све списе, испитао првостепену пресуду у делу у којем се побија жалбама, као и по службеној дужности на основу чл. 376 ст. 1 ЗКП, оценио наводе жалби, излагања заменика Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог на седници већа, па је нашао:

- да је жалба Окружног јавног тужиоца у Београду делимично основана, а да жалба браниоца оптуженог није основана;

- по службеној дужности - да првостепена пресуда није донета уз повреде одредбе чл. 376 ст. 1 ЗКП.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда - део који се односи на кривично дело убиства у покушају из чл. 47 ст. 2 тач. 6 КЗ РС у вези са чл. 19 КЗ СРЈ, због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 364 ст. 1 тач. 11 ЗКП, јер у погледу одлучних чињеница нема противречности изреке и датих разлога, а ни противречности датих разлога и изведених доказа.

Тиме што је у изреци првостепене пресуде - делу који се односи на први део догађаја (у Ул. Старине Новака и Булевару Револуције), наведено да је оптужени "испалио пројектил у инспектора Гавриловић Небојшу, који се налазио на месту сувозача у милицијском возилу "Ландровер", којим је управљао милиционер Радојчић Саша, и пошто је Гавриловић легао на седиште, када је оптужени у њега уперио револвер, пројектил погодио Радојчић Сашу" првостепени суд изреку није учинио противречном у погледу битне чињенице, јер је и таквом стилизацијом, која истина језички није описана по редоследу одвијања радње, јасно исказана радња коју је предузео оптужени, и последица, коју је проузроковао својом радњом.

Из тако конципиране изреке, наиме, јасно произилази функционална повезаност догађаја - радње и последице, која се

достоји у томе да је оптужени уперо револвер у инспектора Гавриловић Небојшу, који се бацио на седиште, а оптужени, испаливањем хица из револвера, уместо у њега, хицем погодио Радојчић Сашу, тиме и узрочно-последична повезаност радњи оптуженог.

Оптужени признаје да је критичном приликом из свог револвера, који је, како каже, уперо изнад хаубе мотора, и испред предње шофершајбне возила "Ландровер", у коме су се налазила четири милиционера на службеном задатку, испалио један, а затим и други метак.

Из исказа тих милиционера - сведока Радојчић Саше, Гавриловић Небојше, Николић Мирослава и Матић Милована, записника о увиђају - о траговима крви на седишту возача сведока Радојчић Саше, утврђено је да је том приликом оптужени испалио један хитац у њихово возило, и ранио сведока Радојчић Сашу, да нико други до оптуженог није пуцао у њихово возило, ни ранио сведока, па не стоје наводи жалбе браниоца оптуженог да је утврђена чињеница о испаливању хица из револвера, и рањавању сведока Радојчића, супротна садржини изведених доказа.

У односу на други део догађаја (у Ташмајданском парку), првостепени суд је, на основу сагласних исказа сведока Гавриловић Небојше, Матић Милована и Радојчић Саше - да је оптужени у бежању, и потери за њим, испалио према њима један хитац (сведок Николић Мирослав чуо је више пуцњева) ту чињеницу тако и несумњиво утврдио, па не стоје наводи жалбе браниоца оптуженог да је утврђена чињеница о испаливању једног метка према сведоцима у Ташмајданском парку, супротна садржини тих доказа.

Цитирањем појединих делова исказа ових сведока и изведеним закључцима - да оптужени у Ташмајданском парку, према потери, коју су сачињавали сведоци, није испалио један хитац, не доводи се у сумњу целина тих доказа. Оптужени тврди да је у буренцету револвера имао пет метака, да је испалио укупно три метка, а да су два од њега одузета.

Према садржини записника о увиђају и извештају о криминалистичко-техничком прегледу лица места, оптужени је у буренцету револвера имао два метка, и три чауре, што је и несумњиво потврда исказа и ових сведока и сведока Панић Слободана и Ристић Часлава - да је оптужени и према њима испалио један хитац, да је оптужени у сва три догађаја испалио по један хитац, и да зато нема противречности између онога што је суд утврдио, и стварне садржине доказа из којих те чињенице произилазе.

У односу на трећи део догађаја (на Булевару Револуције), првостепени суд је на основу посве сагласних исказа сведока милиционера Панић Слободана и Ристић Часлава - да је оптужени, када су му у потери, службеним возилом, препречили пут, из истог револвера, испалио на њих један хитац, материјалне документације - да је хитац, који је из револвера испалио оптужени, погодио хаубу милицијског возила "Застава 101", у коме су се налазили сведоци, а затим се одбио од хаубе и

пробио ветробранско стакло испред седишта возача на коме је седео сведок Панић Слободан, коначно, и исказа самог оптуженог да је пуцао у предњу страну - мотор возила, правилно утврдио да оптужени није испалио хитац у возило, већ у лица у возилу, па не стоје наводи жалбе браниоца оптуженог о наводној противречности између оног што је суд у овом правцу утврдио, и садржине доказа из којих те чињенице произилазе.

На основу исказа сведока (милиционера) Гавриловић Небојше, Радојчић Саше, Николић Мирослава, Матић Милована, Панић Слободана и Ристић Часлава, и записника о увиђају, првостепени суд је правилно утврдио да су оба возила - и "Ландровер" и "Застава 101" имала ознаке милицијских возила, да су сви сведоци, изузимајући сведока Гавриловић Небојшу, били у милицијским униформама, да је, како је то потврдио сведок Радојчић Саша, при сусрету са оптуженим, сведок Гавриловић Небојша затражио од њега личну карту, а оптужени одмах уперео револвер према њему, и убрзо испалио хитац, па не стоје наводи жалбе браниоца оптуженог да оптужени није знао да се налази у сукобу са органима унутрашњих послова, да су чињенице, које су с тим у вези утврђене, у супротности са изведеним доказима.

Првостепени суд је - у односу на први део догађаја, правилно поступио када је одбио доказне предлоге одбране да се у вези са рававањем сведока Радојчић Саше утврде околности: да ли је он повређен у возилу, или изван возила, да ли трагови крви на седишту возача у том возилу потичу од његовог рававања, и да ли је у унутрашњости тог возила било трагова испаљеног хица на сведока, а тврди се да није, јер свака од тих околности, сама за себе и у целини, не може да доведе у сумњу уверљиве исказе сведока - милиционера - из којих произилази, а тако суд и утврђује, да је оптужени хицем из свог револвера ранио сведока Радојчића.

Одлука првостепеног суда о одбијању предлога за извођење одређених доказа (о којима је реч на страни 14 у првом пасусу првостепене пресуде), основ је за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног става, а не, како се то неосновано наводи у жалби браниоца оптуженог, због повреде одредаба кривичног поступка - као повреде права оптуженог на одбрану - из чл. 364 ст. 2 ЗКП.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног става, јер је првостепени суд, видели смо, одлучне чињенице правилно и потпуно утврдио.

Чињенице:

1) да је оптужени уперео револвер, а затим из њега испалио пројектил на инспектора Гавриловић Небојшу, који је погодио возача Радојчић Сашу и нанео му лаку телесну повреду - у виду прострелне ране мишића десне надлактице (први део догађаја);

2) да је оптужени, по испаљивању првог хица, и рававању сведока Радојчић Саше, почео да бежи Ташмајданским парком према

Булевару Революције, и на милиционере Гавриловић Небојшу, Радојчић Сашу, Николић Мирослава и Матић Милована, који су били у потери за њим, и према њему пуцали, испалио други хитац, који му је промашио (други део догађаја);

3) да је оптужени, у даљем бекству и препречавању пута службеним возилом у Ул. Булевар Революције, у висини зграде бр. 43, у милиционере у том возилу - сведоке Панић Слободана и Ристић Часлава, испалио и трећи пројектил из свог револвера, који је погодио поклопац возила (трећи део догађаја)

првостепени суд је правилно утврдио на основу сагласних и уверљивих исказа сведока Гавриловић Небојше, Радојчић Саше, Николић Мирослава и Матић Милована (у односу на делове под тач. 1) и 2), односно сведока Панић Слободана и Ристић Часлава (у односу на део под тач. 3), па не стоје:

- наводи жалбе браниоца оптуженог да нема доказа, који би те чињенице потврђивали, посебно да је оптужени хицем из свог револвера ранио сведока Радојчић Сашу;

- ни истицања да је до рањавања сведока Радојчић Саше дошло на други начин.

Не стоје ни наводи жалбе браниоца оптуженог, нити они имају подлогу у изведеним доказима, да оптужени није знао да се ради о органима унутрашњих послова, да је мислио да га "прогоне неки Црногорци", са којима је био у сукобу, јер су:

- сведоци Радојчић Саша, Николић Мирослав и Матић Милован били у милицијској униформи и налазили се у возилу "Ландровер", са милицијским таблицама, које је, сем ознаке са стране "Милиција", било опремљено свим ознакама милицијског возила, док је возило "Застава- 101", у којем су се налазили сведоци Панић Слободан и Ристић Часлав, било потпуно опремљено свим ознакама милицијског возила;

- простори, у којима се одвијају радње, прометнија места у граду, добро осветљени;

- радње које је предузимао оптужени - испитивањем хитаца на милиционере - предузимане из непосредне близине.

Стога ни истицања жалбе о наводно замагљеним стаклима на возилу "Ландровер", и немогућности да се запази да је оно милицијско возило, ни неки "страх од Црногораца", који га прогоне", не делују ни уверљиво, ни реално.

Против оптуженог се води кривични поступак пред Окружним судом у Ваљеву под бр. К.1/95 (раније К.65/92), због више кривичних дела, између осталих, и због убиства у покушају више лица из чл. 47 ст. 2 тач. 8 КЗ РС у вези чл. 19 КЗ СРЈ, и неовлашћеног набављања, држања и ношења ватреног оружја, муниције и експлозивних материја из чл. 33 ст. 2 у вези ст. 1 Закона о оружју и муницији. Према њему је и била расписана потерница у овом предмету.

Оптужени је знао да се за њим трага. Са собом је носио револвер (са мецима) и ручну бомбу, скривао се по Београду.

Када се у сусрету са њим у Београду зауставило милицијско возило "Ландровер", у коме су се налазили инспектор Гавриловић Небојша, једини у цивилном оделу, и сведоци Радојичић Саша, Николић Мирослав и Матић Милован, у милицијским униформама, и сведок Гавриловић Небојша га упитао одакле иде, истраживши од њега личну карту, оптужени је одговарајући нешто у том смислу: "Сада ћу ја вама показати ко сам", извадио револвер, уперио према њему, испалио хитац из њега, и побегао преко Ташмајданског парка. Оптужени је дакле, већ у старту знао да је у сукобу са милицијом, да испаљује хице на њих, да је у Ташмајданском парку, у намери да се ослободи од потере, која је пуцала према њему, и на то имала овлашћење, одговарао на ватру и пуцао у милиционере, да је пуцао и на милиционере Панић Слободана и Ристић Часлава, који су му службеним возилом препречили пут.

Према томе, нема ни говора да оптужени, како се то неосновано наводи у жалби његовог браниоца, "није знао, ни био свестан, да је дошао у сукоб са службеним лицима", да је "у лицима, која га заустављају, и јуре, " видео Црногорце".

Неосновано се у жалби браниоца оптуженог наводи да се оптужени у критично време налазио у паничном страху - због освете "неких Црногораца", и да је зато инкриминисане радње предузео у стању привремене душевне поремећености, која би искључивала његову кривичну одговорност, јер чињенице о наводној освети Црногораца, и страху од њих", нису ничим потврђене.

Уосталом, да је такав претпостављени страх од "Црногораца" и постојао, радња коју је према њему предузео сведок Гавриловић Небојша - питајући га одакле иде, и тражећи од њега личну карту, није ничим наговештавала, ни реално оправдавала страх од освете, да би се реаговало на начин како је то поступио оптужени.

Зато је првостепени суд и правилно поступио када је прихватио део мишљења вештака за неуропсихијатрију Брашић др Христивоја - да је оптужени у критично време поступао у стању смањене урачунљивости, али не до битног степена.

Неосновано се у жалби браниоца оптуженог наводи да "оптужени није свесно и вољно покушао да лиши живота органе унутрашњих послова", јер из чињеница: да је оптужени у три наврата, из свог револвера, испаливао хице на службена лица, и на тај начин са умишљајем започињао извршење кривичног дела - лишавање живота службених лица на службеном задатку - хватања учиниоца кривичног дела, и вршењу послова јавне безбедности, при чему је једно од тих лица, и ранио, али дело није довршио, јасно произилази постојање и свести и хтења оптуженог да пуцањем у службена лица, ова лиши живота, и тако онемогући његово хватање.

То што је том приликом само сведоку Радојчић Саша нанесена лака телесна повреда, није од значаја, јер је умишљај оптуженог био управљен на лишење живота било ког лица из круга лица која заједнички учествују у његовом хапшењу и вршењу послова безбедности.

Тиме што првостепени суд - у односу на дело из чл. 33 ст. 2 у вези ст. 1 Закона о оружју и муницији није утврдио да ли је када је оптужени набавио револвер и бомбу, није потпуно утврдио чињенично стање, ни повредио кривични закон на штету оптуженог, како се то неосновано наводи у жалби браниоца оптуженог, јер је као облик овог кривичног дела обухваћено неовлашћено ношење ватреног оружја и експлозивних материја, а није спорно, то је уосталом и утврдио првостепени суд, да је оптужени у време инкриминисаних радњи 30. новембра 1993. године, неовлашћено носио револвер "Мит-Весон", специјал, и бомбу, односно ватрено оружје и експлозивну материју, чије набављање, држање и ношење грађанима уопште није дозвољено.

Неосновано се жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду и браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона, јер је првостепени суд, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су радњама оптуженог остварена сва законска обележја кривичног дела убиства у покушају из чл. 47 ст. 2 тач. 6 КЗ РС у вези са чл. 19 КЗ СРЈ, и неовлашћеног ношења ватреног оружја и експлозивних материја из чл. 33 ст. 2 у вези ст. 1 Закона о оружју и муницији, и то како у објективном, тако и у субјективном смислу, зашта су у одлуци дати ваљани и прихватљиви разлози.

Није у праву Окружни јавни тужилац у Београду када у жалби наводи да је радње оптуженог требало квалификовати као три кривична дела убиства у покушају из чл. 47 ст. 2 тач. 5 КЗ РС у вези са чл. 19 КЗ СРЈ, кажњива по чл. 47 ст. 2 тач. 6 КЗ РС, јер је првостепени суд применио блажи закон - квалификацију убиства у покушају из чл. 47 ст. 2 тач. 6 КЗ РС у вези са чл. 19 КЗ СРЈ, која се примењује на сва убиства са умишљајем (довршена или покушана), односно на умишљајно лишавање живота више лица од стране истог учиниоца, осим убиства на мах (чл. 48 КЗ РС) и убиства детета при порођају (чл. 50 КЗ РС).

Примена блажег кривичног закона искључује примену одредаба о стицају из чл. 48 КЗ СРЈ, услед чега се, као у конкретном случају, иста количина криминалне делатности оптуженог - као покушај убиства више лица, квалификује као убиство у покушају из чл. 47 ст. 2 тач. 6 КЗ РС у вези са чл. 19 КЗ СРЈ. Тиме се смањује број кривично-правних квалификација, са истим запрећеним казнама, исте количине криминалне делатности, и непосредно омогућује одмеравање једне казне за све инкриминисане радње учиниоца - као покушаје више убиства, што је неоспорно повољније за учиниоца од посебног утврђивања појединачних казни за свако од извршених дела у стицају, и изрицања јединствене казне.

Није у праву Окружни јавни тужилац у Београду ни када у жалби наводи да је одредба чл.47 ст.2 тач.6 КЗ РС искључиво казнена одредба, јер из законског описа те одредбе произилази да је она квалификовани облик кривичног дела убиства,које садржи посебна законска обележја радње и последице,што значи да она није,и не може бити,казнена одредба.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због одлуке о казни,и с тим у вези истиче да је првостепени суд пропустио да цени као олакшавајућу околност оптуженом да је због посебног психичког става и паничног страха у којем се налазио,његова способност да управља својим поступцима била битно смањена,јер се оптужени,како је то правилно утврдио првостепени суд на основу налаза односно и мишљења вештака неуропсихијатра,није налазио у стању битно смањене урачунљивости,да би се услед тог става могао блаже казнити (чл.12 ст.2 КЗ СРЈ).

Основано се пак жалбом Окружног јавног тужиоца у Београду побија првостепена пресуда због одлуке о казни, јер првостепени суд оптуженом није утврдио ни адекватне појединачне,ни адекватну јединствену казну,које би биле прилагођење друштвеној опасности конкретно извршених кривичних дела и њиховог извршиоца.

Првостепени суд је пропустио да цени јачину угрожавања односно повреде заштићеног добра - да је оптужени извршењем дела из чл.47 ст.2 тач.6 КЗ РС у вези са чл.19 КЗ СРЈ, угрозио животе пет лица - овлашћених органа унутрашњих послова при обављању својих службених задатака - схватања учиниоца кривичног дела и вршењу послова јавне безбедности, и других лица која су се критичном приликом налазила на Булевару Револуције и у Ташмајданском парку,као најпрометнијим деловима Београда, а извршењем дела из чл.33 ст.2 у вези ст.1 Закона о оружју и муницији - ношењем и активирањем бомбе, могао угрозити животе и имовину многих недужних лица,и града.

Због тога је овај суд у овом делу уважио жалбу Окружног јавног тужиоца у Београду,па првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о казни,тако што је оптуженом,прихватањем утврђених олакшавајућих околности (на страни 14 у другом пасусу првостепене пресуде) за кривично дело убиства у покушају из чл.47 ст.2 тач.6 КЗ РС у вези са чл.19 КЗ СРЈ, на основу чл.42 и 43 КЗ СРЈ, утврдио казну затвора у трајању од 9 (девет) година и 6 (шест) месеци,а за кривично дело неовлашћеног ношења ватреног оружја и експлозивних материја из чл.33 ст.2 у вези ст.1 Закона о оружју и муницији,отклањањем примене чл.42 и 43 КЗ СРЈ,утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године, и на основу чл.48 ст.1 и 2 тач.3 КЗ СРЈ,оптуженог осудио на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година,у коју му је, на основу чл.50 КЗ СРЈ, урачунао време од када се он стварно налази у притвору (од 22.маја 1995.г. па надаље), а не од када му је,у предмету, на основу чл.353 ст.1 ЗКП,одређен притвор (од 15.маја 1995. године).

Врховни суд налази да овако утврђене појединачне казне, и одмерена јединствена казна, стоје у пуној сразмери са степеном друштвене опасности извршених кривичних дела и учиниоца, и да се истим може постићи сврха кажњавања из чл.5 ст.2 и 33 КЗ СРЈ.

Жалба због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног става и повреде кривичног закона изјављена у корист оптуженог, садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији - нери безбедности (чл.379 ЗКП).

Због тога је овај суд, по службеној дужности, преиспитао одлуку о изреченој мери безбедности оптуженом на основу чл.69 КЗ СРЈ, па налази да је првостепени суд ову меру безбедности оптуженом правилно изрекао, и у том правцу дао ваљане разлоге, које прихвата и овај суд.

Са свега изложеног, а на основу чл.387 ст.1 и 384 ЗКП, одлучено је као у изреци.

Записничар,
[покривено]

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-судија,
[покривено]

